

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

□ ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ □

Α΄ ΧΡΟΝΙΑ—ΑΡΙΘ. 1

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1913

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

»Θυμᾶμαι τὴν ἀφρόακρη τῆς ἀπειρης θαλάσσης,
»Θυμᾶμαι τὸ τρεμόφωτο μιᾶς σύθαμπης νυκτιᾶς,
»Τὸ βοτσαλόσπαρτο γιालό, ποῦ θάρθης ν' ἀφροσπάσης
»ᾠ κῦμα πολυτάραχον, ὅταν βογγᾷ ὁ νοτιᾶς.

»Θυμᾶμαι τὴ ῥοδόκρινην ἀπριλινὴν αὐγοῦλα
»Καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἄρρωστο, ποῦ στὶς λιμνογυαλιές
»Κλαίει τὴν ὄρηα ἀγάπη του, τὴν ἀπαλὴ βροχοῦλα
»Ποῦ θλιβερῇ ξεψύχησε πάνω στὶς μυγδαγιές.

»Θυμᾶμαι τὴ γλυκύτετη τὴ δύσι τοῦ ἄλωνάρη
»Π' ἐψαίλναν στ' ἀγριοπρίναρα τ' ἀμέτρητα πουλιά,
»Κι' ὅταν παιδάκι διάβαινα, ἔγεργε τὸ κλωνάρι
»Καὶ μοῦδινεν ἀνάλαφρα κι' ἠδονικὰ φιλιᾶ».

Εἶπε, κι' ἔγειο' ὁ Νάρκισσος θλιμμένος τὸ κεφάλι
Στὰ πόδια τῆς νεράϊδας του, στὸ βύθος τοῦ γιालοῦ,
Μὰ κεῖ ποῦ τ' ἀργυρόκυμα σερονόνταν στ' ἀρογιάλι
Μουρμούρις' ἐν' ἀγκάλιασμα κι' ἀπήχησμα φιλιοῦ.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ

ΕΚΑΤΗ

...Κ' ἔπεφετε ἢ κάλμα ἀπ' τὸ Φεγγάρι τόση,
 Στ' ἀσάλευτα Γλανκὰ κι' Ἄλαλα βάρθη,
 Ποῦ σκιάζουσιν μὴν τῶχει σκοτώσει
 Κάποιο ἓνα Τί—ἀπὸ πάντα—καὶ βουβάθη.

Κι' ὡς νὰν τὰ ξέρη ὅλα τὰ μύχια πάθη
 Καὶ μέσ' τὰ σωτικὰ νὰν τᾶχη νοιώσει
 Τὰ κρίματα ὅσα τὸ μυαλὸ ποῦ πλάθει,
 Ὅμως βαστάει μουγγὰ τὴν πᾶσα Γνώση.

Καὶ μοναχὰ ὅτα γύρη πρὸς τὴ δύση,
 Καὶ σ' ἓνα δέος βραχνᾶ κοίτεται ὁ κάμπος,
 (Σὰν ἀπὸ τὴ Σιγὴ νᾶχη ἀπαυδήσει,

Κ' ἓνα σαράκι νὰν τὸ σκάφτη σᾶμως...),
 Ἀνάσκελα κυλιέται μέσ' τὰ νέφια,
 Καὶ τῆς Λαγνεῖας βαράει τὰ ντέφια...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΥ

Καὶ κάνω στίχους ἔτσι ἑυθμικούς,
 Καὶ τὴν Τέχνη κατέχω νὰν τοὺς βάλω
 Ἄρμονικὰ πλάϊ, τόσο, ἓνα ἴστων ἄλλο—
 Ποῦ εἶναι μιὰ Μουσικὴ νὰν τοὺς ἀκοῦς...

Καὶ πότε—ὅτα θελήσω ἔτσι νὰ ψάλω,—
 Λένε γλυκοὺς σκοποὺς νοσταλγικούς,
 Κ' εἶναι βαθὺς καημὸς νὰν τοὺς ἀκοῦς.
 —Καὶ πότε εἶναι σὰν κρούσιμο κυμβάλω...

Κι' ἀλαλαγμοί, καὶ παιᾶνες, καὶ σονάτες
 Ἀπάνου σ' αὖλα πιάνακ' ἰδεατά,
 Σ' τὸ λαγαρό μου στίχο μέσα, ὦ νάτες,

Καὶ τὰ πρελούντια τῶν πελάων, καὶ τὰ
 Πιανίσσιμα τὰ θροῖσματα τῶν φύλλων.
 —Κ' οἱ Πλούσιες Συμφωνίες τῶν Τίμιων Φύλων...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ALBERT SAMAIN

ΒΡΑΔΥ

—ΣΟΝΕΤΤΟ—

Λιγοθυμαίει ὁ οὐρανὸς—λίμνη χρυσή, σβυσμένη.—
 Ἔρμος ὁ κάμπος μακρὰ, θαρρεῖς δνειροβάλλει.
 Καὶ στ' ἄπειρο, πὸν τὸ κενὸ κ' ἢ σιωπὴ τ' ἀψαίνει,
 Ἄνοιγ' ἢ νύχτα τὴν πικρὴ ψυχὴ τῆς, τὴ μεγάλη.

Κ' ἐνῶ λαμπρίζουν ποῦ καὶ ποῦ φτωχικὰ φῶτα γύρα,
 Γυρνοῦν στοὺς σταύλους των δυὸ—δυὸ τὰ βώδια' πὸ τ' ἀλώνια.
 Κ' οἱ γέροι μὲ τίς σκούφιες τους, τὸ χέρι στὰ σαγόνια,
 Ρουφᾶν τὴν ἡσυχὴ βραδυὰ στῶν καλυβιῶν τὴ θύρα.

Χτυπᾶ καμπάνα! κ' ἢ ἐξοχὴ παράπονο λὲς χύνει,
 Ἄπλή, γλυκειὰ σὰν τῆς Γραφῆς τὴ ζωγραφιὰν ἐκείνη,
 Ποῦ ἐν' ἄσπρο ἀρνάκι ποῦ πηδᾷ ὁ Καλὸς Ποιιὴν ποιμαίνει.

Τ' ἄστρο ἀρχινᾷ στὸν οὐρανὸ τ' ἀσῆμι του νὰ ραίνει.
 Καὶ πέρα στῆς πλαγιᾶς ἐκεῖ τὴν κορυφὴν ἀπάνου,
 Νείρειτ' ἀκίνητ' ἢ ὀσκιά ἢ ἀρχαία ἐνὸς τσοπάνου.

(Ἀπὸ τὸν ἀνέκδοτο β' τόμο τῆς Γ. Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ
 Γαλλικῆς Ἀνθολογίας.)

ΚΛΑΥΔΙΑ

Στὰ ξομπλιαστὰ κροντήρια τὸ ξανθὸ τῆς Μήλος
 Κυλάει καὶ τὸ ἄλικο κρασὶ τῆς Σικελίας:
 Στὸ λαμπρὸ μέγαρο τῆς καστανῆς Κλαυδίας,
 Ἄπόψε πάλι ξεφαντώνει ὁ νηὸς Κρατύλος.
 Ἦρτε στὴ Ρώμη ἀπ' τοὺς γλανκοὺς γυαλοὺς τῆς Δήλος
 Τὴν πρώτη ἑταῖρα νὰ χαρῆ τῆς Ἰταλίας,
 Ποῦ ὅμοια τῆς μήτε στῆς μυριόκαλλης Φρυγίας
 Ἦψε τίς πόλεις, μηδὲ σ' ὅσες βρέχει ὁ Νεῖλος.
 Καὶ στὴν ἀγκάλῃ τὴν πυρῆ του ἀναγερομένη
 Ἐνῶ τὰ στήθια τῆς μαλάζει τὰ κιτράτα,
 Ἀπὸ τὰ χαϊδογαργαλίσματα τ' ἀκράτα,
 Κι' ἀπὸ τὰ μῦρα τοῦ κορμιοῦ του μεθυσμένη,
 Τοῦ λέει δαγώνοντας τ' ὄργρα του χεῖλη ἐκείνη:
 ὦ ἔλα στὴ χλιὰ νὰ γλυκοσμίξουμε τὴν κλίνη!

ΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Ἄποψε ἡ κόρη ἀκαρτεράει στὸ ἀνθόστρωτο κλινάρι
 Τὸ λυγερόκορμο παιδί
 Χίλια φιλιὰ ποῦ θὰν τῆς πάρη
 Καὶ θὰ χαρῆ τὸ πυριωμένο της κορμί.
 Σάμπως τὸν ἐρωμένο της ν' ἀκαρτεράη κι' ἡ πλάση
 Γιὰ λάγνο ἓνα γιορτάσι.
 Ντύθη μ' ὄλα τὰ μύρια της στολίδια καὶ τὰ μῦρα
 Μυρώσαν της τὴν ἀνεπνιά.
 Τὰ μῦρα τῶν ἀνθόβριθων περιβολιῶν ποῦ ἡ πύρα
 Τὰ στράγγισε στὴ χλιά της ἀγκαλιά.
 Κι' ἀκαρτεράει κι' ἡ γιόμορφη τὸ μεστομένον ἄντρα
 Νὰν τήνε σφίξῃ ἀκράταγος μὲς τὰ γερά του μπράτσα,
 Νὰν τὴ λιώσουνε τὰ χαῖδογαργαλίσματά του!
 Κι' ὄλο νὰ πιῆ τὸ ἀψὺ κρασί τοῦ πόθου μονοροῦφι

.
 Γαῦρος ἐχύθη ἡ βασιλιάς ἀπόψε ὁ Μάης στοὺς κάμπους
 Τὰ γιορτινὰ ποῦ ἐφόρεσαν μυριόπλουμα στολίδια,
 Κ' ἐκρύβη πίσω ἀπ' τὴν ἑλῆα
 Κι' ἀκαρτεράει τὴν κοπελλιὰ
 Τὴ ροδομάγουλη ἄνοιξη μαζί της γιὰ νὰ σμίξῃ.
 Σκότος πυκνὸ σ' ἀπόλιγον ὄλα τὰ πάντα ὡς πνίξει,
 Κιθάρες ἀηδονόστομες θὰ γλυκαντηλαλήσουν,
 Καὶ τὴν παιδοῦλα θὰ ξυπνήσουν
 Ποῦ τὴν ἐφύλαγε ὁ χειμὸς στ' ἀνήλια του παλάτια
 Καὶ θὰ προβάλλουν οἱ ξωθιῆς οἱ μαρμαροτραχήλες
 Μὲ τὰ νερένια μάτια,
 Καὶ θὲ νὰ στήσουνε χορὸ
 Τριγύρω στὸ παιδόπουλο τὸν Μάη ποῦ ἀλησμονήθη
 Στὴς τροφαντῆς παιδοῦλας Ἄνοιξης τὰ στήθη...

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ

Ἡ πλάση δλάκερη σὰ μιὰν ὀλόγυμνη γυναῖκα
 Ποῦ δὲ φοβάται τὴ ματιὰ τοῦ ἀντρός, χαμογελοῦσε.
 Κι' ἦταν μεθίσι ὁ οὐρανός, κι' ἦταν γιορτάσι ὁ γήλιος,
 Κι' ἦταν μιὰν ἀθηνιώτικη φωτολουσμένη ἡμέρα.
 Κι' ἐγὼ, ποῦ μὲ εἶχαν λογισμοὶ χαρούμενοι στὸν κάμπο
 Σπρώξει, στὰ σπλάχνα μου βαθειὰ τὸν δροσερὸν ἀγέρα
 Ἐνοιωθα ποῦ μὲ γιόμιζε χαρὰν, ὑγεία κι' ἐλπίδα,
 Κι' ἔλεγα μέσα μου: ὦ ζωὴ τὸ ὑπέρτατο καλὸ εἶσαι.
 Χρώματα, αἰθέρας, οὐρανός, βουνὰ, καὶ ὡς κι' ὄλα ἐπλέκαν
 Ἐναν ὕμνο χιλιόφωνο στὴν ἀθηναία ἡμέρα.
 Ὅλα τὰ πάντα γλυκὸ φῶς τὰ χρυσοπεριχοῦσε.
 Κι' ὅμοιο μὲ μιὰ πολύφωνη ἀντίχα συμφωνία
 — Ἄμετρος κόσμος ποῦ κι' αὐτὸς χαιρότανε τὴ ζήση—
 Τῶν τζιτζικιῶν, ποῦχε τὸ φῶς μεθύσει, τὸ τραγοῦδι.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Γιὰ κρᾶξε τὸν τραγουδιστὴ κι' ὁ βιολιτζῆς ἄς ἔρτει!
 Κροντήρια ἀπόψε σάρκινα κερνᾶν τὴν ἡδονή.
 Μαυροματοῦ, ροῦσσα, ξανθιά, κι' ὅποια κι ἂν εἶναι φέρτη
 Κ' ἐσὺ τὴ δίψα μου ἔσβυσες μικροῦλα καστανανή.

II

Τὴ γύμνια σου λυμπίστικα λυγνὴ χωριατοπούλα
 Τῆς πόλης ἐγὼ τὸ ἄρρωστο καὶ τὸ χλωμὸ παιδί.
 Τὰ κρύφια σου λαχτάρησα τὰ κάλλη, ὦ μαγιοπούλα,
 Ἐωθιὰ μὲ τὸ βουνόχαρο, τὸ ἀγριάνθινο κορμί.

III

Περδικοστήθα κοπελλιὰ γιὰ μᾶσε μου λουλούδια
 Καὶ στῶσε ἐκεῖ στὸν πλάτανο κρεββάτι γιὰ τοὺς δυό.
 Στὴν ὁμορφιά σου ἐρωτικά θὰ πλέκω ἐγὼ τραγοῦδια,
 Κ' ἐσύ γυμνὴ θὰ σέρνης μου ξεφάντωσης χορὸ.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Μὲ στὰ χρυσὰ τοῦ ἡλίου δίχτυα
Σπαράζει μαῦρο ψάρι ἡ νύχτα
Κι' ἀργοπεθαίνει.
Κι' ἐκεῖνος μὲ τὴ βάρκα τὴν δλόχρυση
Στῶν οὐρανῶν τὴ λίμνη τὴν ἀκύμαντη
Ἄνεβαίνει,
Καὶ ξεφυλλίζει τριαντάφυλλα
Καὶ γιασεμιὰ καὶ παπαροῦνες
Ξεφυλλίζει
Στῆς θάλασσης καὶ στῆς στεριῆς
Σ' ὅλες τῆς Πλάσης τῆς μεριῆς
Ποῦ ἀντικρύζει.

Δ Υ Σ Ι

Βροχὴ ἀπὸ ρόδ' ἀντίκρουμου, βροχὴ ἀπ' ἀνεμῶνες
Κι' ὁ Ἥλιος σ' ἓνα πορφυρὸ κηδεύεται σεντόνι.
Γάζες χρυσές, γάζες μαβιές, τριανταφυλλιένιες γάζες
Ἀπλώνονται στὸν Οὐρανὸ κι' ἡ Νύχτα ὅλο σιμώνει.
Στὴν Πλάση ὅλη ἐχύθηκε μιὰ τόση πορφυράδα
Ποῦ τῶν βουνῶν ἡ κορυφὴς ματώσανε κι' οἱ κάμποι
Καὶ κάποιο δέντρο ἀντίκρου μου φλογίστηκε, φλογίστη
Τόσο ποῦ λὲς πῶς ἀναψε κι' ἴδια λαμπάδα λάμπει.

ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ

FRANÇOIS COPPÉE

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Τὸ δρόμο τὸν ἀνήφορο ποῦ πάει στὸ κοιμητήρι
Περνοῦσα μὲς τὰ ὄνειρατα γερμένους
Τοὺς τάφους συγχοκύτταζα καὶ τοὺς σταυροὺς, ζητῶντας
Γραμμένο ἐκεῖ κάποιο ὄνομα γιὰ ναῦρω ἀφηρημένος.

Πέρνεις τὸ νοῦ μου ἀγάπη μου κι' ἡ νύχτ' ἀποκοιμιάται
Μέσα στὴ δόλια μου ψυχὴ ποῦ ἡ ἐλπίδα σιγοσβύνει·
Μὰ μέσ' τὰ βαθυκάρδια μου καθὼς σὲ τάφο ἀπάνω
Γραμμένο τ' ὄρηο σου ὄνομα παντοτεινὰ θὰ μείνει!

ΕΡ. ΡΑΪΣΗΣ

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Περνῶντας τῶδα τ' ἄσπρο τὸ τριαντάφυλλο
Κάτου ἀπ' τὸ παραθύρι Σου.
Σκύπτω, τὸ πέρνω γιὰ χατήρι Σου—
Τὸ γλωμὸ καὶ τ' ἄχρωμο τριαντάφυλλο,
Ποῦ ἐπὰ στοὺς πλούσιους κόρφους Σου
Εἶχες βάλει.

Μέσ' τοῦ χοροῦ τὴν παραζάλη,
Λησμονημένο, μεθυσμένο, ἀποκοιμήθηκε
Πάνου στὰ στήθια Σου·
Κι' ἀπὲ τὰ κρινοδαχτυλάκια Σου
Τὸ βάλαν στὸ κρουστάλι—
Τὸ γλωμὸ καὶ τ' ἄχρωμο τριαντάφυλλο
Ποῦ λὲς καὶ δὲν τὸ πέρασε
Τοῦ γήλιου τὸ χρωστήρι—
Καὶ μιὰ σκληρὴ καρδιά τ' ἀπόριξε
Κάτου ἀπ' τ' ὀλόφωτό Σου παραθύρι.

Πέρνω, φιλῶ τὸ
Ποῦ ἦτανε στολίδι Σου, Γλυκειά μου,
Κι' οὔτε μιὰ μόνη μυρωδιά ἐκεῖ δὲν ἀφίνει...
Λὲς καὶ τὴν πᾶσα γλύκα εἶχε σκορπίσει
Πάνου στ' ἀφράτα στήθια Σου, Κυρά μου,
Τὸ γάλα—
Ποῦ σὲ λίγο κεῖθε πλούσιο θ' ἀναβρίσει—
Τὸ θλιβερὸ τριαντάφυλλο, τὸ μαραμένο—
Νὰ κάνει μυρωμένο...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ πρῶτα κρινάκια μου ὡς ἀνθίσανε
Γιὰ Σὲ γλυκειά, σκληρὰ τᾶχω κομένα
Κι' ἔτσι φανταχτερὰ καὶ μυρωμένα
Τὰ χρουσᾶ μαλλάκια Σου στολίσανε.

Θωρῶ τ' ἀγνά, παρθενικὰ λουλούδια
Ποῦ σὰ φιλιὰ σὲ παιδικίσιο στόμα
Μοιάζουν, ἴδιες λευκὲς ψυχές, κι' ἀκόμα
Καὶ σὰ φωτοστεφάνωτα ἀγγελούδια,

Καὶ σκέφτομαι πῶς κάτι ἄλλο ἀκόμα
Ἐξὸν ἀπ' τὰ λουλούδια, Ὁραία, Σ' ἀξίζει
Καὶ Σὺ μαργιόλικα κνιτᾶς τὸ χῶμα,

Τὴν πᾶσα σκέψη τὴν καταλαβαίνεις.
Μὰ κι' ἡ ματιὰ τὸν πόθο κατρεφτίζει
Ποῦ τ' ἄξαφνα φιλιὰ μου περιμένεις.

* *

Σὲ μιὰ γειτονοπούλα μου ποῦ ὄρφάνεψε.

Δὲν κλαῖνε ἢ ἀλαβαστρόκορμες παρθένες
Ποῦ στὴν καρδιὰ ἔχουν ριζωμένη ἀγάπη
Γιὰ ὅποιον πεθάνει. ὦ, ναί, μωραζωμένες
Δὲν πέρνουνε τ' ἀνήλιο μονοπάτι.

Γιὰ σκούπισε τὰ δάκρυα. Συλλογίσου
Κάποια χαρὰ τρανὴ Σὲ περιμένει,
Ποῦ καὶ γι' αὐτὴ πῶς πρέπει, ἀναλογίσου,
Σὲ λίγο νὰ Σὲ δοῦμε δακρυσιμένη.

Βγάλε τὰ μαῦρα. Ἡ λεμονιά ἡ καημένη
Στεφάνι νὰ Σοῦ πλέξει ἀκαρτεράει.
Σὲ λίγο σὰν Σὲ δοῦμε στολισμένη

Σ' ἓνα γιορτάσι ὄνειρευτό, Νυφούλα,
Τὰ δυό—χαρὰ καὶ λύπη,—ἄς μὴ κρατάει
Ἡ τόση δὲ γυναίκεια Σου καρδούλα.

Μὲ τίς κορδέλλες ἔπλεξες τὰ ρόδα στὰ μαλλιά Σου
Στεφάνι γιὰ τὴν παρθενιά καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά Σου.
Κι' ἐπρόβαλες ὠριόπλουμη, δροσάτη, δίχως ἔννοια
Σκορπίζοντας χαμόγελα γλυκά, τριανταφυλλένια.

Καὶ τὰ πουλάκια ἐγήτεψες μὲ τ' ἄλικό Σου χρῶμα
Τῶν ρόδων καὶ τῆς παρθενιάς καὶ τῶν χειλιῶν ἀκόμα,
Καὶ—τὶ τρελλά!—τριανταφυλλιά Σὲ νόμισαν—στοχάσου
Φτερουγίζοντας πρόσχαρα στοὺς ὄμους, στὰ μαλλιά Σου,

Μὰ ἐμένα ποῦ Μαγιαπριλον ἐστάθηκες ὀμπρὸς μου,
Τὶ τάχα, Κόρη, οἱ λογισμοὶ μου ἄλλοῦ νὰ μὲ τραβᾶνε;
Πόση ὁμορφιά! κι' ἀνέραστη τὶ ἀκαρτεράς, ὦ φῶς μου!

Τὰ χρόνια πᾶνε κι' ἔρχονται : τὰ χιόνα ὅτα Σ' ἀγκίξουν
Θλιμέν' ἀπ' τὰ μαλλάκια Σου τὰ ρόδα θὰ κυλᾶνε—
Σὰν ὅπως τοῦ Ἑλιογάβαλου—κάθε ὁμορφιά νὰ πνίξουν.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἄγνη ψυχὴ ποῦ ὁ Ἔρωτας δὲν εἶχε σὲ φιλήσει,
Στοῦ πόνου, σανεβάσανε τὰ σκοτεινὰ παλάτια,
Καὶ τὸ κορμί σου τὸ λευκὸ, τὰ γαλανὰ σου μάτια,
Ἐσβύσανε, σὰν ὄνειρο νεράϊδας σὲ μιὰ βρῦσι...

Ἡ ἄρπες ἢ αἰολικιές, πᾶ στὰ ψηλοκλημάτια,
Ἄπλό τραγοῦδι πένθιμο σκορποῦνε μεσ' τὴ δύσι,
Καὶ στὸ ἀκρογιάλι ἢ θάλασσα ἔχει ἀπαλὰ σκορπίσει
Τοὺς ποιοὶ λευκοὺς τῆς τοὺς ἀφρούς, πᾶ στ' ἀγριοβραχάτια.

Μὰ ἐσύ, σὰν πρὶν δὲν ἔρχεσαι μαζί μου νὰ γελάσης,
Ἐπεθαμένη κοπελιά, νεράϊδα τοῦ γιαιοῦ
Καὶ σὰν τὸ κῆμα τὸ λευκὸ μὲ χάρδια νὰ ξεσπάσης,
Στὴ μουσικὴ τ' ὀλόγλυκου καὶ ἁρμονικοῦ φιλιοῦ.

ΥΛΑΣ

JHON KEATS

ΩΔΗ Σ' ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΔΡΙΑ

Νυφοῦλα ἐσὺ πάντοτινὴ κι' ἀπείραχτη τῆς λήθης
 Ὡ ἐσύ, βλαστάρι τοῦ Καιροῦ τοῦ ἀργοῦ καὶ τῆς Γαλήνης
 Βουκολικὴ ἠαψωδιστὴ ποῦ ξέρεις νὰ ἱστορίσης
 Χλωρὸ τραγοῦδι πιδ γλυκὸ κι' ἀπ' τὴ δική μας ρίμα
 Ποιὰ τάχα φυλλοστέφανη στήν ὄψη σου ἱστορία
 Νὰ μυρμηγκιάζῃ ἀπὸ θεοὺς ἀντάμα κι' ἀπ' ἀνθρώπους
 Σὲ λαγγαδιᾶς Ἀρκαδικῆς ἢ σὲ γλοῖσμένα Τέμπη;
 — Ποιοὶ νᾶν' οἱ ἀνθεῶποι; ποιοὶ θεοί; ποιᾶς κορασιᾶς
 [ξεφεύγουν]

Ποιὰ τὰ τρελλὰ τρεξίματα καὶ τῆς ὀρμῆς ὁ πόθος;
 Φλογέρες ποιᾶς, ποιὰ κρόταλλα; ποιδὲ ἐκστατικὸ μεθύσι;

Οἱ Γροικημένες μελωδιᾶς γλυκῆς, ὅμως ἀκόμα
 Γλυκύτερες οἱ ἀγροϊκῆτες· πᾶπτε λοιπὸν φλογέρες
 Ὅχι γιὰ τὸ φιλήδονο τ' αὐτί, μὰ τὰ τραγοῦδια
 Ρυθμίστε γιὰ τὸ νοῦ τὰ ποιδὲ ἀκριβά, τὰ δίχως ἤχους·
 Κάτω ἀπ' τὸ σύδεντρο, ὁμορφον ἀγόρι, τὸν ἀχό σου
 Νὰ πάψῃς δὲν μπορεῖς μηδὲ νὰ γυμνωθοῦν τὰ δέντρα
 Ἀπόκοτ' ἀγαπητικῆ, ποτὲ δὲ θὰ φιλήσῃς
 Ὅσο κι' ἂν εἰσάι' στὸ σκοπὸ κοντὰ· μὴ θλίβεσαι ὅμως
 Δὲ θὰ γλωμιάσῃ τοῦ φιλιῦ κι' ἄς μὴ κρατᾶ τὴ χάρη
 Τί πάντα θὰ τὴν ἀγαπᾶς καὶ θᾶναι πάντα ὠραῖα.
 Ἄ! καλοτύχιστα κλαδιά! ποῦ θὰ κρατᾶτε αἰώνια
 Τὰ φύλλα καὶ στὸ Μάη ποτὲ τὸ χαῖρε δὲ θὰ πῆτε
 Καλότυχε μελωδιστὴ κι' ἀκούραστε, ποῦ πάντα
 Κάποια σου τραγοῦδίσματα τονίζεις, πάντα νέα
 Κι' ἀκόμα, ὦ ποιδὲ καλότυχη, κι' ἀκόμα ἀγάπη ἀγάπη!
 Παντοτινὰ ζεστή, παντοτινὰ ποθογενήτρα

Παντοτινὰ λαχταριστὴ, παντοτινὰ καινούρια
 Ζῶντας ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη μας πιδ πέρα
 Ποῦ μᾶς ἀφήνουν μὲ καρδιὰ βαριὰ καὶ κουρασμένη.
 Μὲ φλογισμένο μέτωπο καὶ μὲ στεγνὴ τὴ γλῶσσα

Ποιοὶ νᾶν' αὐτοὶ ποῦ ξεκινοῦν γιὰ νᾶρθουν στὴ θυσία;
 Ὡ λειτουργὲ μυστηριακῆ, σὲ ποιδὲ βωμὸ γλοῖσμένο
 Τὸ νέο δαμάλι τ' ὄδηγᾶς ποῦ μὲ τὰ μεταξένια
 Πλευρά του μυριοστόλιστα, πρὸς τὰ ψηλὰ φωνάζει;
 Ποιδὲ τάχα σ' ἀεροποταμιὰ χωριὸ γιὰ σ' ἀερογιάλι,
 Ἡ καὶ βουνοθεμέλιωτο μὲ εἰρηνικὸ καστέλλι
 Τὸ θρησκο τοῦτο τὸ πρωτὶ ἄδειο εἶναι ἀπ' τὸ λαὸ του;
 Πόλη μικρὴ, παντοτινὰ βουβοὶ σου θᾶνε οἱ δρόμοι
 Κι' ἀτάραχοι παντοτινὰ κι' οὔτε ποτὲ ἓνα στόμα
 Δὲ θὰ γυρίσῃ νὰ μᾶς πῆ παντέρμη γιατί' ὅσαι

Μορφὴ Ἀττικὴ! Πανέμορφον ἀνάστημα! μ' ἀγόρια
 Μαρμάρινα καὶ κορασιᾶς τριγύρω σκαλισμένη
 Μὲ φυλλωσιᾶς ξωτάρικες καὶ πατημένο χόρτο
 Ὡ ἐσύ, ποῦ γγίξεις μας τὸ νοῦ πιδ πέρα κι' ἀπ' τὴ σκέψη
 Σὰν τὴν αἰωνιότητα: Ὑδρία παγωμένη!
 Σὰ σβύσουνε τὰ χρόνια αὐτὰ καὶ γίνουν παλιὰ χρόνια
 Πάντα κι' ἀκόμα θὲ νὰ ζῆς κι' ἄλλοι θὰ σὲ κυκλόνουν
 Καῦμοί, καὶ σὺ καλόβουλη θενὰ μιλῆς τοῦ ἀνθρώπου
 «Ὅτι ν' ἀλήθεια εἶν' ὁμορφιά κι' ὅτι ὁμορφιά εἶν' ἀλήθεια»
 Αὐτὸ νὰ ξέρετε στὴ γῆ κι' αὐτὸ μονάχα φτάνει.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ

Σούνιο, δημάδι κύλησ' ὁ Ναός σου
Τῶν караβοτσακισμένων τό λιμάνι
Σῶστρα καὶ βοηθήτρα ζοῦσε ἡ Ἄθηνα σου
Συχναλάζοντάς το πάντοτες τὸ βλέμμα
Πρᾶα τὸ κυβέρνα, χάδι στοὺς ριγμένους
Ἄπ' τὸ κῦμα ἱκέτες. Κ' ὕστερα διαλέγαν
Στὸ βωμό σου δῶρα, πλέρα τοῦ σωσμοῦ των.
Στὰ καινούργια χρόνια, φύτρωσε στὴ χώρα
Κορασιᾶς βλαστάρι θρέμα τῆς Ἀθήνας
Στόλισμα φερμένο στὸ ναὸ τῆς πλάσης
Ἄου ῥίζες ῥίχτει τρίςβαθα θεμέλια
—Χρώματα στολίζουν τὸν λογιῆς λογιῆς
Καὶ σιγαναπνέει τ' ἀεράκι ἀνάρηα
Καὶ εἶν' ἀραξοβόλι τοῦ κυμάτου μόνο
Π' ἀργοταξιδεύει ἀπ' Ὀκεανούς—
Καὶ τίς ῥίζες ρίχτει τρίςβαθα θεμέλια
Στὴ γλυκιὰ μητέρα τοῦ Φαλήρου γῆ.
Νά! κορῶνα ἢ κόρη πελαγοδαρμένος
Πάνου στοῦ κυμάτου τὸ λευκὸν ἀμάξι
Φτάνω σκεβρωμένος ἀπτὴ σκέψη ἐγώ,
Σῶστρα παντηχαίνω κόρη σὲ στὸν ἄμμο.
Δὲ θὲ νὰ προσπέσω ταπεινὸς ἱκέτης
Ἄν καὶ κουρασμένος ἀπ' τὰ μακρινά,
Τῆ δετῆ σου μέση, βούλομαι νὰ σφίξουν
Τάρμυρά μου χέρια, σμίξιμο π' ὀλόρτο
Θὰ φαντάζῃ ὡς πέρα, πέρα ἀπὸ τοὺς κάμπους
Καὶ τὰ πλατυδρόμια θαλασσῶν γαλήνιων.
Καὶ σὰν θὰ χυμίξῃ τὸ λεβεντοπαῖδι
Κῦμα, νὰ σ' ἀρπάξῃ, ἀπτὸ δουλεμένο
Τὰγκαλοπλεμάτι, μὲ περίσια τέχνη
Διαλεχτοὶ κατέχουν τὴν ἐρωτονηοί,
Θὲ ν' ἀστράψῃ τότες ἢ γοργὴ ματιά σου
Καὶ τῶρηο κεφάλι—πάει νὰ κοματιάσῃ
Τὸ γερολαιμό σου—θὰ τὸ πισοστρέψῃς

Πρὸς τὸ χωριστὴ μας κι' ὄλο τὸ κορμί σου
Θὰ μοῦ σπαρταρίσῃ μέσ' τὴν ἀγκαλιά,
Σφίγγοντάς το ἀτόφιο πῶς θὰ διπλοζήσω
Τίς λυγνὲς στιγμοῦλες. Κῦστερα γιὰ δῶρο
Τί θὰ σοῦ χαρίσω; Πάρεξ ἀπ' τῆς τέχνης
Τὸν πλατὺ ἐλαιῶναν ἀργυρὸ λαγῆνι
Πλέριο ἀπὸ καθάριον ὡς τὰ χεῖλια λάδι
Ἄπ' ὁ λύχνος πάντα σοῦ τ' ἀποζητάει
Τῆς μελαχροινῆς σου χάρης, ὠμορφιάς.

Ἄθηνα, Μᾶης 1913

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

Στὸ θάνατο τοῦ φίλου Πίπῃ Σολάτση.

Μυρολογίστρα κόρη ψάλλε μας θρηνητικὸ τραγοῦδι
Τῆ νηότη π' ἔστεκ' ἀκατάλυτη, Φοίνικας Ἰντικὸς
Στῶν χαμηλῶν τὰ σμάρια ἀνάμεσα κλαίγοντας. Μυρολόι,
Ἄχὸ τοῦ ποταμοῦ π' ἀνάβρυσε κ' ὅπου σιγοκυλάει
Ἄστέρευτο κλάμα γιομίζοντας τὸ ἀδειανὸ κροντῆρι
Κειῶν τῶν καρδιῶν ποῦ τὸν ἀγάπησαν. Θὲνὰ τοῦ στήσης κῶμο
Λαφροπατόντας λυσοπλέξουδη, γύρω στὸ γκρέμιο σπῆτι
Ἄου καὶ ζωντανὸ τὸν ἔσκεπε καὶ πεθαμένο ἀγροῖκα
Τῆς μάννας τῆ φωνῆ σερνάμενην ὡς τὸν νεκρὸν ὑγιό της.
—«Ἐγειρες τὸ λαμπρὸ κεφάλι σου, στοῦ χάρου τὸ κρεββάτι
Κ' ἢ σκοτεινὴ σκιά μοῦ σκέπασεν αἰῶνια πιά τὰ μάτια
Ποιὸς θὰ μοῦ ξαναρθῆ περήφανα, στὴν πόρτα σὰν ἐσένα;
Π' ἐμίσεψες ὁ δόλιος ἄγουρος καὶ δὲ θὰ μοῦ ματάρθῃς.
Ἄπ' τίς καλόκαρδες τίς γνῶμες σου δὲ θ' ἀντηχήσῃ πάλι
Τὸ σπῆτι ποῦσουν ἢ κορῶνα του. Κι' ὁ δύσμοιρος πατέρας
Σᾶμπως μαρμαρωμένος ἔρεψε, μὰ χάρισε φτερούγια
Στὴ σκέψη του ξεπροβοδόντας σε στὸ μαῦρο ἀσφοδελῶνα.
Δὲ θὲ ν' ἀκούσω πιά τὸ σκούξιμο ποῦ τῶν κακῶν οἱ ὄχλοι
Στὸ θεῖο διάβα σου ἐσπέρνανε, ὦ ποθητὸ βλαστάρι

Μὰ σὺ τοῦ ἀγαθοῦ ὁ ἥρωας στῦλος γερὰ ὑψωμένος
Ἐκράτας τοὺς πλατειοὺς ἀστέρινοὺς θόλους τῆς καλωσύνης
Στὶς μπόρες τῶν κακῶν ἀνίκητος, καὶ τόρα μιὰ γιὰ πάντα
Σὺ νικημένος δὲ σωριάστηκες, ἀργάτης πᾶς τῆς Μοίρας.
Κᾶλιο θᾶταν νὰ μὲ παράσταικε τοῦ Πόνου ἢ Ἐρινύα
Καὶ σὺ νὰ μοῦ κρατιόσουν ἄγγιχτον. Ὅχι σάμπως σὲ βλέπω.
Πάνω στ' ἀμάξι τ' ἀνεπάντεχου κοιτάμενο χαμοῦ»—
Κι' ἡ δόλια ἢ ἀδελφὴν ἀβάστηχτη ξανάρχιζε τὸ θρηῖον
Ἀκολουθώντας την στὸ κλάψιμο τ' ἄμοιρα ἀπομεινάρια
Τᾶραχλου σπιτικοῦ π' ὠρφάνεψε ἀπτὴν πανώρηα γέννα.
Λυγνὲς παρθένες ποῦ θεομάνανε τὸ εὐγενικό του χέρι
Πᾶ στῆς καρδιάς τῆς ἐρωτιάρικης τὸ ἱερὸ καμῖνι
Κοῦπες θεὸ νὰ γιομίσουν δάκρυα, σπονδὲς στὸ θάνατό του
Δῶρο, στῆς γαληνῆς θυμίζοντας λήθης τὸ μονοπάτι
Τῆς πολυτάραχης ζωούλας του, τὰ πάθη τοὺς καῦμούς.

Ἀθήνα, Μᾶης 1913

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ

ΛΥΠΗΤΕΡΑ

Καὶ τὸν χειμῶνα πόθησα τότες τὸν ἀσπρομάλλι
Σὰν ἄκουσα στὰ τζάμια μου κ' ἐχτύπαγ' ἢ βροχή,
Καὶ τὴν ζεστὴ τὴ χόβολη νὰ τὴν σκαλῖς ἀγάλι...
Κι' ἀκόμα τὴν ἀγύριστη, τὴν πρώτην ἐποχὴ!

Καὶ στὰ παλῆα λαχτάρησα τὰ χρόνια νὰ γυρίσω
Καὶ στῆς παλῆς ἀγάπες μου μνημόσουνο νὰ κάνω.
—Καῦμέ! Ὅσα περάσανε δὲν ἔρχονται πειὰ πίσω...
Καὶ βλέπω σε, ἀξέγνοιαστη, νὰ παίζης μπρὸς στὸ πιάνο.

II

Ὡ ἐμορφιά ποῦ χύνεσαι στὴ φύσι μαγεμένη,
Ὡ λιμανάκι ἀκύμαντον, ἐρημικὸ λιμάνι,
Πῶς ἢ ψυχὴ σᾶς νοσταλγεῖ κι' ὄλο σ' ἐσᾶς πηγαίνει
Κοντὰ σας μιὰν ἀνάσταση τοῦ εἶνέ της νὰ κάνῃ!

Κι' ὁ φάρος ποῦ ἀγαλινὰ σβύνει ἀπὸ κεῖ πέρα,
Καὶ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ ποῦ σκίζει τὸν ἀγέρα,
Ὅλα ἀπλᾶ κι' ἀληθινὰ εἶναι σ' αὐτὰ τὰ μέρη
Ἀπάνωθὲ τους πέρασε, λές, τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι!

III

Καὶ φεύγεις καλοτάξειδο καράβι ἀγαπημένο
Καὶ βλέπω ἀπ' τὴν πλώρη σου κάθε στεριά νὰ σβυέται,
Νὰ φέρῃς με στὴν Ἀττικὴ καὶ πάλι περιμένο,
Κεῖ ποῦ βαρειά μου ἢ θύμηση ὀλημερνὶς πλανιέται.

Θὰ καρτερᾷ με ἢ φτωχικὰ καλύβα νὰ γυρίσω,
Τὰ γονικά μου θὰ μιᾶν γιὰ μένα νύχτα-μέρα,
Τὴν ξανθομάλλα μ' ἀδερφή θέλω νὰ τὴν φιλήσω,
Νὰ καρτερῶ τὸν ἀδερφὸν ὡς νᾶρτη ἀπὸ κεῖ πέρα.

IV

Κ' εἶστ' ἀδερφὲς στὴν ὁμορφιά, στὴ νειότη καὶ στὴ χάρι.
Μ' ὅταν ἐχωριστήκατε μὲ πικραμένα χεῖλη
Τὴν ἀδερφή σου βάρκα μιὰ ἦρθε νὰ σοῦ τὴν πάρη,
Κ' ἐσὺ στὸ κεφαλόσκαλον ἐκούναες τὸ μαντῆλι.

Δὲν ξέρω ποιοῦ μυστήριου τῆς δυὸ ψυχῆς σας δένει,
Μὰ σὰν τὰ δυὸ τὰ μάτια σου τὰ εἶδα δακρυσμένα,
Κάποιος καῦμὸς ἐπόθησα παρόμοιος νὰ σοῦ μένη,
Ὅταν μεγαλομμάτα μου, φύγεις μακρὺ ἀπὸ μένα.

V

Ὡ σεῖς ψυχῆς ποῦ σβύνετε στοῦ πόνου τὸ κρεββάτι,
Τὶ θλιβερὸ μυστήριον ξαπλώθη ὀλόγουρά μου....
Κι' ἂν ἢ ψυχὴ μου δέρνεται νὰ διώξῃ σένα, ὦ κάτι!
Χοροπηδᾶν φαντάσματα μπροστά της τὰ ὄνειρά μου.

ΑΜΜΩΝ ΦΕΡΗΣ

JEAN MORÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

Ἐσὺ ποῦ ἢ πλάση ὅταν πενθεῖ λουλούδι, τὴ λυπᾶσαι,
Ἐνῶ τῆς μέρας οἱ ἄλλοι ἀνθοὶ γλυκαίνουνε τὸ φῶς,
Ἡ τῆς ἀγάπης τῆς λαμπρῆς ἢ τοῦ γλωμοῦ θανάτου
Τᾶγριου χειμῶνα, ὦ κόρη ἐσύ, κι' ἂν εἶσαι ὁ στολισμός.

Πῶς μοῦ γητεύεις τὴν ψυχὴ, τοῦ πόθου ποῦ ἀναδεύω
τ' ἀποκάϊδια ἀνώφελα, βιολέττα γαλανή!
Τὸ κρῖνο εἶναι περήφανο, θαμπωτικὸ τὸ ῥόδο,
Καὶ τὸ τρελλὸ μύρτο ἀγαπᾶ πολὺ τὴν ἡδονή.

II

Ὁριο, ποῦ ζεῖς τίς μέρες σου κλωσμένες σου ἀπ' τὴ Μοῖρα,
Ποῦ ἢ Κύπριδα, ὦ τριαντάφυλλο, σὲ γνοιάζεται κι' ἢ λύρα,
Τοῦ δεντροκήπου στολισμός γιὰ νὰ γενῆς θ' ἀνθίσσης,
Καὶ μὲ τὸ μύρο σου τὸ γλυκαγέρι θὰ νοτίσης.

Μὰ ὅταν μιὰ μέρα ἢ ἀνοιξη θὰ φύγη σου ὦ λουλοῦδι,
Σὰν ἀρχινήσουν τᾶλικά νὰ ρεύουν πέταλά σου,
Στ' ἀγερικὰ καὶ στὴ βροχὴ σκορπώντας τὴν καρδιά σου,
Θὲ ν' ἀγκαλιάσης μὲ ἡδονὴ τὸ θάνατο, ὦ λουλοῦδι!

III

Ἐγὼ ποὺ τὸν Ἀπόλλωνα πὰ στ' ἀκροδάχτυλά μου
Κρατῶ, εἶμαι ὁ μῦθος τοῦ θνητοῦ:
Πάντα χρωστοῦσα τον, χρωστῶ ἕνα φόρο, στὰ παλιὰ μου,
Στὰ τωρινά, στὰ ἐρχόμενα καὶ πάντα καὶ παντοῦ.

Μετάφραση Κ. Π.

Ἡ : υνδρομές — προπληρωτές — εἶνε 3 δρχ. τὸ χρόνο (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 5 φρ.) καὶ στέλνονται, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα πρὸς τὴν «Ποιητικὴ Ἐκδοσις» δρόμο Αἰσχύλου 29, Ἀθήνα. Παρακαλοῦμε ὅσους ἀλλάζουν διεύθυνσι ἢ δὲ λαβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλο νὰ μᾶς εἰδοποιούν. Ὅσοι κρατήσουν τὸ πρῶτο φύλλο λογαριάζονται γιὰ συνδρομητές. Τὸ φύλλο δὲ στέλεται δωρεάν σὲ κανένα.